

UZASADNIENIE

Powód T. K. (1) wystąpił przeciwko I. F. z pozwem, w którym domagał się:

I. zobowiązania pozwanej do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez nakazanie pozwanej złożenia oświadczenia o następującej treści, tj.: „Ja, I. F. przepraszam Pana T. K. (1) za podawanie nieprawdy na jego temat dotyczącej niewłaściwego zachowania ww. w stosunku do mnie, co polegało na złożeniu skargi do pracodawcy Pana T. K. (1), tj. Miejskiego Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w S. Pana A. B.. Przepraszam za bezpodstawne i całkowicie niezgodne z prawdą oskarżenie Pana T. K. (1) na szereg nieprzyjemności w jego miejscu pracy, a także naraziłam ww. na naruszenie jego dobrego imienia, godności oraz czci, również jako osoby pełniącej służbę w Straży Pożarnej, bowiem wskazałam nieprawdę w kierowanej do Pana skardze i postawiłam osobę Pana T. K. (1) w złym świetle, za co chciałabym przeprosić i wyrazić głęboki żal za moje niewłaściwe zachowanie.” – w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia listownie do Miejskiego Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w S. Pana A. B. o treści wskazanej powyżej bez stosowania przez pozwaną jakichkolwiek zabiegów formalnych i treściowych umniejszających znaczenie, rangę i wagę oświadczenia, w szczególności zaznaczających dystans do jego formy i treści;

II. zasądzenie od pozwanej na rzecz „Fundacji (...) numer KRS (...) kwoty 500,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wymagalności roszczenia, tj. 28 grudnia 2022 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdy wyrządzone powodowi;

III. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania powód podał, iż pozwana naruszyła jego dobra osobiste w postaci dobrego imienia, godności oraz czci poprzez kierowanie w jego stronę słów powszechnie uznanych za wulgarne i obelżywe, nazwanie ww. oraz jego małżonki słowami: „Świnie wy sąsiady P.”, pokazywanie obraźliwych gestów w kierunku powoda oraz jego małżonki A. K.. Jednocześnie powód wskazał, że zarówno on, jak i jego rodzina byli zastraszani przez pozwaną, która groziła, iż podsycany przez nią konflikt zgłosi do mediów i organów ścigania. Ponadto pozwana zgłaszała bezpodstawne, krzywdzące i uwłaczające osobie powoda donosy na policję, do Sołtysa oraz do Miejskiego Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w S. – A. B.. W związku z tym, w ocenie powoda, zostały naruszone jego dobra osobiste również jako zasłużonego pracownika K. Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej w S.. Bowiem pozwana posądzala T. K. (1) o bezprawne działanie, tj. o nękanie i mobbing, a także nazywała go chamskim i aroganckim w obecności pracodawcy powoda. Powód wskazał również, iż pozwana dwukrotnie wniosła sprzeciw wobec inwestycji, której planował dokonać. W drugim sprzeciwie I. F. wymieniła szereg bezpodstawnych uwag i wniosków, które w ocenie powoda miały za zadanie jedynie zdeprecjonowanie go przed organem administracji publicznej z powodu osobistej niechęci ze strony pozwanej. Jednocześnie powód zaakcentował, iż nigdy nie nękał pozwanej i nie stosował wobec niej mobbingu, zaś wszelkie bezpodstawne i bezprawne oskarżenia w tym zakresie stanowią ciężkie naruszenie dóbr osobistych powoda, gdyż wywierają daleko idące skutki.

W ocenie powoda całokształt zachowań pozwanej opisywany powyżej wyraźnie wskazuje na akty dokonywania przez nią naruszeń dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia, czci i godności osobistej, stąd też powód domaga się ochrony prawnej określonej w art. 23 k.c. oraz art. 24 k.c.

Pozwana I. F. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Jednocześnie pozwana zaprzeczyła twierdzeniom pozwu, wskazując, że nie ingerowała, jak i nie ingeruje w nieruchomości powoda oraz kategorycznie zaprzecza jego twierdzeniom jakoby miała się dopuścić oblania ciecżą drzew, znajdujących się na jego posesji, jak również, aby kierowała w jego stronę słowa uznane za wulgarne i obelżywe,

bądź pokazywała obraźliwe gesty, jak też zastraszala powoda i jego rodzinę. Ponadto pozwana wskazała, że od roku 2013 pozostaje w konflikcie ze swoją siostrą, która jest matką powoda, zaś od lipca 2020 r. pozostaje w tym konflikcie również z powodem. Taki stan rzeczy spowodowany jest tym, że po nieruchomości pozwanej biega pies powoda, który załatwiał tam swoje potrzeby fizjologiczne, w związku z czym pozwana była zmuszona sprzątać te odchody. Wszelkie prośby pozwanej kierowane do powoda dotyczące usunięcia zalegających odchodów oraz zatrzymania psa przed wejściem na jej posesję, nie odnosiły skutku. Następnie pozwana podkreśliła, że po wymianie zdań między stronami w sierpniu 2020 r., w trakcie której powód oświadczył pozwanej, że „Wam jeszcze narobię”, które to słowa odebrane zostały przez nią jako groźba i znajdując się w stanie wzburzenia, czując się bezradną, zwróciła się do pracodawcy powoda, aby skłonił go do usunięcia odchodów, zalegających na jego nieruchomości, w pobliżu domu pozwanej. W ocenie I. F. nie przyniosło to żadnego skutku, przy czym pozwana w piśmie skierowanym do pracodawcy powoda, podała prawdziwe informacje.

Dalej pozwana zaakcentowała również, że powołując się na zasady współżycia społecznego, powód nie dostrzega własnych zaniechań w zakresie stosowania środków ostrożności przy trzymaniu psa, jak też zaniechania usuwania odchodów psa na swojej nieruchomości, zalegających w bliskiej odległości od domu pozwanej, powodujących nieprzyjemny zapach, dostający się do domu pozwanej. W ocenie pozwanej, oczywistym jest, że przekraczanie przez psa T. K. (1) granicy między działkami stron wprost utrudniało pozwanej korzystanie z jej nieruchomości, ale także zmuszało ją do sprzątnięcia odchodów, pozostawionych na jej nieruchomości, co świadczy o naruszeniu dobra osobistego pozwanej przez powoda. Ponadto jej zdaniem oczywistym jest także, że długotrwałe niesprzątnięcie odchodów psa, szczególnie znajdujących się w pobliżu wejścia do domu pozwanej, jest rażącym wykroczeniem ponad zasady korzystania z sąsiednich nieruchomości, co także uzasadnia wnioski, że to nie pozwana, a powód narusza nietykalność domu pozwanej. Kierując się przy tym dyrektywami, zapisanymi w art. 144 k.c. i 140 k.c., pozwana wskazała, że bezprawne zaniechania powoda niewątpliwie zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiedniej ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno – gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Ponadto w jej ocenie, to powód wielokrotnie dopuścił się naruszenia dóbr osobistych pozwanej w postaci nietykalności mieszkania przez zaniechanie usuwania odchodów psa na swojej nieruchomości, zalegających w bliskiej odległości od domu pozwanej.

Jednocześnie powódka zaakcentowała, że gdyby powód nie dopuścił się wyżej opisanych bezprawnych zaniechań, to w sierpniu 2020 r. nie doszłoby do kłótni stron, a więc pozwana nie byłaby wzburzona postawą powoda i wówczas pozwana nie wystąpiłaby do pracodawcy powoda o udzielenie wsparcia celem wyeliminowania bezprawnego naruszania przez powoda prawa pozwanej do spokojnego korzystania z jej nieruchomości.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód T. K. (1) zamieszkuje w miejscowości W. znajdującej się na obszarze gminy S.. Jego nieruchomość sąsiaduje z nieruchomością pozwanej I. F., która na stałe mieszka w S.. Od 2011 r. przebywa ona w Węgielni rekreacyjnie. Powód od 2019 r. posiada psa labradora oraz kota, zaś na swojej posesji zamieszkuje od lipca 2020 r. Podczas pobytu T. K. (1) na posesji, jego pies znajduje się w ogrodzeniu, noc spędza w domu, zaś na spacer pies ten wychodzi pod nadzorem powoda. Spacer odbywa się w kierunku przeciwnym do miejsca zamieszkania pozwanej. Powód w ostatnim okresie dodatkowo odgrodził swoją nieruchomość od posesji należącej do strony pozwanej (dowód: bezsporne, dodatkowo zeznania świadka A. K. k. 77-77v, informacyjne wyjaśnienia powoda T. K. (1) k. 74-75v).

Posesja powoda jest całkowicie odgrodzona od posesji pozwanej, dodatkowo od jej strony założona jest siatka cieniująca. Nieruchomość należąca do pozwanej nie posiada jakichkolwiek zabezpieczeń, jak również ogrodzenia, w związku z czym przychodził na nią pies, który był przypisany do odziedziczonej przez I. F. posesji. Pozwana dokarmiała tego psa. Zdechł on w grudniu 2020 r. W domu powódki znajdował się również kot (dowód: dokumentacja fotograficzna k. 14-15, 63-70).

Powód T. K. (1) jest zatrudniony w K. Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej w S. na stanowisku młodszego operatora sprzętu w (...). Posiada wzorową opinię w miejscu pracy (bezsporne, dodatkowo dowód: zeznania świadka A. B. k. 76v-77).

W dniu 19 lipca 2020 r. pozwana wysłała do matki powoda – T. K. (2) sms-a o następującej treści: „P. tę budkę z tamtej strony twojej działki i będzie zgoda”. Budka ta była toaletą używaną na posesji powoda w czasie budowy. Po jej zakończeniu została przeniesiona w kant działki i nie była używana. Została ona postawiona ok. 40 m od domu pozwanej, w znacznej odległości od płotu (dowód: wydruk wiadomości sms k. 16-19).

Powód podjął decyzję o rozmowie z pozwaną na temat wychodka. Rozmowa ta miała miejsce w dniu 26 lipca 2020 r. Brał w niej udział powód T. K. (1), pozwana I. F. i jej syn – K. I. F. twierdziła, że toaleta przeszkadzała jej, ponieważ śmierdziała. Przy czym wychodek w tym czasie nie był używany już od kilku miesięcy. Podczas tej rozmowy pozwana zaproponowała „kawę na zgodę”, przy czym powód nie przyjął tej propozycji, tylko zaproponował rozejście się na neutralnej stopie, co też strony uczyniły. Ponadto podczas rozmowy nie było żadnych zastrzeżeń dotyczących tego, iż pies powoda biega przy płocie, wzdłuż drogi czy wbiega na posesję pozwanej i tam załatwia potrzeby fizjologiczne.

W dniu 08 sierpnia 2020 r. w piśmie skierowanym do pracodawcy powoda – Komendanta Straży Pożarnej w S., pozwana I. F. wskazała, że od 8 lat, jest skonfliktowana z T. K. (1), ponadto 4 m od jej domu przebiega granica działki matki powoda – T. K. (2). Pozwana w powyższym piśmie zaakcentowała, że wokół jej domu znajdują się odchody zwierzęce, zaś ona jest zmuszona do ich sprzątnięcia. Sytuacja ta trwa od 19 lipca 2020r. Ponadto za ogrodzeniem, w odległości 30-50 cm od siatki ogrodzenia, po stronie działki jej siostry – T. K. (2) zalegają fekalia, które powodują uciążliwy zapach. Jednocześnie pozwana stwierdziła w powyższym piśmie, że to, co robi T. K. (1) jest nękaniem i mobbingiem. W związku z powyższym, zwróciła się ona do Komendanta Straży Pożarnej w S. o przywołanie T. K. (1) do obywatelskiej postawy.

W dniu 10 sierpnia 2020 r. sołtys wsi W. poczyniła na powyższym piśmie adnotację, że jest za podjęciem wszelkich starań w celu poprawy stosunków dobrosąsiedzkich (pismo skierowane do Komendanta Straży Pożarnej w S. z dnia 08 sierpnia 2020 r. koperta k. 73).

W dniu 18 sierpnia 2020 r. powód T. K. (1), w związku ze skargą złożoną przez I. F. do K. Miejskiej (...) w S., sporządził notatkę służbową, w której wskazał, że została przeprowadzona z nim rozmowa. Zakwestionował twierdzenia I. F. oraz jednocześnie zobowiązał się do jeszcze dokładniejszego sprzątnięcia działki przy ogrodzeniu przy granicy działki, zaś za nieczystości, które znajdują się na jej posesji, nie może wziąć on odpowiedzialności, ponieważ działka I. F. nie jest ogrodzona. Przy czym podczas przebywania na posesji, dokarmia ona psa, który przychodzi z okolicy oraz bezpańskie koty, które gromadzą się na obu posesjach (dowód: notatka służbowa koperta k. 73).

Pismem z dnia 25 sierpnia 2020 r. Komendant Miejski (...) w S. poinformował I. F., iż z T. K. (1) została przeprowadzona rozmowa, ponadto został on zapoznany ze skargą oraz poproszony o odniesienie się merytoryczne na piśmie. W powyższym piśmie wskazano również, że z przeprowadzonej rozmowy wynika, iż w dużej mierze wiele nieporozumień ma źródło z relacji interpersonalnych z członkiem rodziny. Sołtys wsi W. C. L. zobowiązała się do przekazania korespondencji dla I. F. (dowód: pismo Komendanta Miejskiego (...) w S. koperta k. 73, oświadczenie koperta k. 73).

W dniu 27 października 2021 r. po zawiadomieniu pozwanej o wszczęciu postępowania w sprawie ustalania warunków zabudowy dla zamierzenia polegającego na rozbudowie zabudowy zagrodowej na działce nr (...) w obrębie miejscowości W., I. F., będąc właścicielką sąsiedniej działki nr (...), wyraziła sprzeciw wobec planowanej inwestycji twierdząc, iż jej nieruchomość leży w obszarze oddziaływania obiektu planowanego przez powoda. Pozwana stwierdziła, iż obiekt ten działa niekorzystnie na jej nieruchomość i prowadzi do ograniczeń w zagospodarowaniu i swobodnym użytkowaniu.

W dniu 27 grudnia 2021 r. po zawiadomieniu o skompletowaniu dokumentów w sprawie ustalenia warunków zabudowy dla zamierzenia polegającego na rozbudowie zabudowy zagrodowej na działce nr (...) w obrębie W., pozwana ponownie wniosła sprzeciw wobec planowanej inwestycji, podtrzymując swoje wcześniejsze stanowisko z dnia 27 października 2021 r.

Decyzją z dnia 17 stycznia 2022 r. ustalono T. K. (1) warunki zabudowy dla zamierzenia polegającego na rozbudowie zabudowy zagrodowej, na części działki nr (...) położonej w obrębie W., gmina S.. Ww. decyzja stała się ostateczna w dniu 14 lutego 2022 r. (dowód: decyzja o warunkach zabudowy z dnia 17 stycznia 2022 r. k. 11-13).

W marcu 2022 r. powód T. K. (1) był wraz z żoną na przejażdżce motorem. Kiedy wrócili do swojej posesji, usłyszeli jak pozwana krzyczy do nich przez płot: „putinki, świnie jesteście sąsiady”. Żona powoda próbowała wtedy porozmawiać z pozwaną, ale bezskutecznie. Wtedy też małżonkowie K. podjęli decyzję o założeniu siatki cieniującej na ich posesji. Od około półtora roku na posesji pozwanej jest zainstalowana fotopułapka (dowód: informacyjne wyjaśnienia powoda T. K. (1) k. 74-75v, zeznania świadka A. K. k. 77-77v, zeznania świadka P. K. k. 77v-78, zeznania świadka K. K. (3) k. 78-78v, zeznania świadka T. K. (2) k. 78v, zeznania świadka K. F. k. 79-79v).

Powód, pismem z dnia 08 grudnia 2022 r., wezwał pozwaną do zaprzestania naruszania jego dóbr osobistych w postaci dobrego imienia, godności oraz czci, a także dobrego imieniu osoby pełniącej służbę w Straży Pożarnej w S.. Jednocześnie powód wezwał I. F. do złożenia w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od dnia doręczenia korespondencji, pisemnych przeprosin skierowanych do powoda o następującej treści: „Ja, I. F. przepraszam Pana T. K. (1) za to, że kierowałam w jego stronę słowa powszechnie uznane za wulgarne i obelżywe, nazwałam T. K. (1) oraz jego małżonkę słowami: „Świnie sąsiady wy P.”, pokazywałam mu obraźliwe gesty oraz jego małżonce A. K., zgłaszałam bezpodstawne, krzywdzące i niewłaściwe wobec osoby Pana T. K. (1) donosy na Policję, do Sołtysa oraz do Miejskiego Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w S. Pana A. B., a także za to, że zastraszalam Pana T. K. (1) i jego rodzinę, posądzałam o bezprawne działanie, nazywałam działania wyżej wskazanego jako chamstwo i arogancja kierując pismo do pracodawcy Pana T. K. (1), utrudniałam bezpodstawne przebieg postępowania administracyjnego, dotyczącego ustalenia warunków zabudowy na nieruchomości należącej do Pana T. K. (1), gdzie posądziłam bezpodstawnie Pana T. K. (1) o mobbing przed organem administracji publicznej, tj. Wójtem Gminy S. oraz o mobbing i nękanie przed jego pracodawcą, czym naraziłam go na szereg nieprzyjemności, co spowodowało naruszenie dobrego imienia, godności oraz czci Pana T. K. (1), jak również dobrego imienia jako osobę pełniącą służbę w Straży Pożarnej.” oraz pisemnych przeprosin T. K. (1) skierowanych do Miejskiego Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w S.” o następującej treści: „, Ja, I. F. przepraszam Pana T. K. (1) za podawanie nieprawdy na jego temat dotyczącej niewłaściwego zachowania ww. w stosunku do mnie, co polegało na złożeniu skargi do pracodawcy Pana T. K. (1), tj. Miejskiego Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w S. Pana A. B.. Przepraszam za bezpodstawne i całkowicie niezgodne z prawdą oskarżenie Pana T. K. (1) na szereg nieprzyjemności w jego miejscu pracy, a także naraziłam ww. na naruszenie jego dobrego imienia, godności oraz czci, również jako osoby pełniącej służbę w Straży Pożarnej, bowiem wskazałam nieprawdę w kierowanej do Pana skardze i postawiłam osobę Pana T. K. (1) w złym świetle, za co chciałabym przeprosić i wyrazić głęboki żal za moje niewłaściwe zachowanie.” oraz wniósł o wpłatę przez I. F. kwoty 500,00 zł również w terminie 7 dni od dnia otrzymania ww. wezwania, tytułem zadośćuczynienia za wyrządzone powodowi krzywdy. Powyższe wezwanie powódka odebrała w dniu 20 grudnia 2022 r. Wezwanie to okazało się bezskuteczne (dowód: przedsądowe wezwanie k. 20-22, potwierdzenie nadania k. 23, potwierdzenie odbioru k. 24-24v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. wymienionych wyżej dokumentów, których prawdziwości i rzetelności żadna ze stron nie kwestionowała, jak również na podstawie informacyjnego wysłuchania powoda T. K. (1), jak też zeznań świadków: A. B., A. K., P. K., T. K. (2), K. K. (3) i K. F.. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, bowiem są one jasne i logiczne, mają walor spójności wewnętrznej i wzajemnej zgodności, a nadto korespondują ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami.

Po myśli art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Zgodnie zaś z treścią art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Warunkiem przypisania odpowiedzialności na gruncie cytowanych powyżej przepisów jest 1) stwierdzenie zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego i 2) stwierdzenie bezprawności działania sprawcy. Istnienie pierwszej przesłanki powinien wykazać przy tym ten, kto się na zagrożenie lub naruszenie dobra osobistego powołuje, a istnienie drugiej przesłanki objęte jest domniemaniem, którego ciężar wżruszenia spoczywa na sprawcy zagrożenia lub naruszenia.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczeń twierdząc, iż pozwana naruszyła jego dobra osobiste w postaci dobrego imienia, godności oraz czci poprzez kierowanie w jego stronę słów powszechnie uznanych za wulgarne i obelżywe, nazwanie powoda oraz jego małżonki słowami: „Świnie wy sasiady P.”, pokazywanie obraźliwych gestów w ich kierunku. Wskazać w tym miejscu należy, że za naruszające dobra osobiste uznać należy wypowiedzi polegające na pomawianiu innej osoby o postępowanie, które może poniżyć ją w opinii publicznej, przy czym takie zachowanie ma miejsce w szczególności wówczas, gdy pokrzywdzonemu zarzuca się postępowanie, które zmierza do osiągnięcia określonego celu w sposób oceniany przez przeciętnego obserwatora jako niegodziwy, bezprawny, nieetyczny bądź niemoralny.

Wskazać też należy, że w niniejszej sprawie zeznania świadka A. K. wykazały, iż pozwana kierowała pod adresem powoda obraźliwe gesty i słowa. Takie wypowiedzi pozwanej, zdaniem Sądu, noszą znamiona naruszające dobra osobiste powoda.

Zaznaczenia wymaga przy tym, że wyjaśnienia informacyjne samej pozwanej nie dały najmniejszych podstaw do stwierdzenia, że pies powoda pozostawia fekalia na jej posesji, zaś ona je sprząta. Sama pozwana w protokole rozprawy z dnia 01 marca 2023 r. stwierdziła: „ja nie widziałam, aby pies powoda załatawał się na mojej posesji”. O rzekomym problemie I. F. nawet nie próbowała poinformować powoda. Stąd też jej twierdzenia należało uznać za bezpodstawne.

Nie sposób też podzielić twierdzeń pozwanej jakoby powód miał kierować pod jej adresem groźby, że „jej narobi”. Nie są one poparte żadnymi dowodami.

Podkreślić przy tym należy, że powód T. K. (1) wykonujący zawód zaufania publicznego, jakim jest strażak Państwowej Straży Pożarnej ma prawo do nieposzlakowanej opinii, bowiem jednostka ta cieszy się bardzo dobrą opinią w społeczeństwie. Pozwanej zaś nie usprawiedliwia silne wzburzenie ani kierowane nią emocje do tego, aby wysłać do Komendanta Miejskiego Państwowej Straży Pożarnej w S. pismo, w którym stwierdza, iż: „To, co robi Pan T. K. (1) to jest nękanie i nazywa się mobbingiem”, gdzie nie przedkłada żadnych dowodów potwierdzających ten mobbing. Powód wiele lat pracował na swój wizerunek, zaś określenia pozwanej dotyczące się zachowania powoda są tym bardziej dotkliwe, gdyż wpłynęły na nieposzlakowaną opinię oraz wymagały przeprowadzenia rozmowy w miejscu pracy, co zapewne nie było dla powoda komfortowe. Co więcej, I. F. sama stwierdza, że pomiędzy nią a powodem była jedna rozmowa, podczas której to właśnie z jej strony padła propozycja zaproszenia powoda na kawę. Poza tym, pozwana przebywa na swojej posesji w Węgielni raz w tygodniu albo i rzadziej – najczęściej w weekendy, stąd też nie ma częstej styczności z T. K. (1).

Zauważenia wymaga również, że zachodzi zbieżność pomiędzy wiadomością sms-ową skierowaną przez pozwaną do matki powoda – T. K. (2), a datą wskazaną w piśmie do Komendanta określającą czas od kiedy sprząta fekalia psów. W rzeczywistości nic nie wskazuje na to, że pozwana faktycznie dokonywała sprzątaniami odchodów pozostawianych przez psa powoda. Co więcej, T. K. (1) już miesiąc przed wskazaną w piśmie do Komendanta Miejskiego (...) w S.

datą, zamieszkiwał na swojej posesji. W ocenie Sądu pismo pozwanej skierowane do Komendanta Miejskiego (...) w S. było niczym innym, jak formą zemsty, u podłoża której legł konflikt pozwanej z siostrą – T. K. (2). Właśnie to było rzeczywistą przyczyną, a nie zaistniały na nieruchomości stan faktyczny.

Wreszcie sam syn pozwanej – K. F., którego dowód z zeznań został dopuszczony na rozprawie w dniu 01 marca 2023 r. (o czym nie miał on możliwości dowiedzenia się wcześniej, stąd też jego zeznania były spontaniczne), nie był w stanie powiedzieć nic o złych zachowaniach powoda, które były rzekomo uciążliwe. Co zaś tyczy się odchodów pozostawianych przez psa powoda, nie był on w stanie kategorycznie stwierdzić, że należą one właśnie do psa T. K. (1).

Reasumując, w ocenie Sądu, powód dowiódł naruszenia swoich dóbr osobistych w postaci godności i dobrego imienia, co stanowiło o spełnieniu przesłanek odpowiedzialności pozwanej. Tym samym uznać należy, że na skutek bezprawnego działania pozwanej nastąpił w sferze dóbr osobistych powoda uszczerbek, który obejmował naruszenie praw podmiotowych na płaszczyźnie prawa do poszanowania godności i dobrego imienia. Stąd też uzasadnione było przyznanie powodowi ochrony prawnej na mocy art. 23 k.c. i art. 24 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że żądanie powoda w zakresie złożenia przez pozwaną stosownego oświadczenia jest uzasadnione i pozwana winna usunąć skutki naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez żądane przez powoda przeproszenie.

Z przepisu art. 24 § k.c. wynika, że treść i forma oświadczenia, o którym mowa w tymże przepisie, powinna być „odpowiednia”. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się przy tym, że oznacza to, iż owa treść i forma powinna brać pod uwagę racjonalnie pojmowane kryterium celowości, czyli realizować cel, jakim jest zapewnienie poszkodowanemu rzeczywistej i odpowiedniej satysfakcji, przy uwzględnieniu zakresu i sposobu naruszenia dóbr osobistych poszkodowanego oraz proponowanych przez niego środków usunięcia skutków naruszenia. Wskazuje się też, że przepis art. 24 § 1 k.c. pozostawia ocenie sądu kwestię, czy żądana przez poszkodowanego treść i forma oświadczenia jest odpowiednia i celowa do usunięcia skutków naruszenia, co prowadzi do wniosku, że sąd może kształtować treść oświadczenia (por. wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2007 r. w sprawie I CSK 28/07, wyrok SN z dnia 11 lutego 2011 r. w sprawie I CSK 334/10,), a także, że sąd ostatecznie decyduje o miejscu, liczbie i sposobie publikacji oświadczeń o przeproszeniu stosownie do okoliczności konkretnego przypadku, równoważąc interesy pokrzywdzonego z jednej strony, aby zapewnić mu satysfakcjonujące zadośćuczynienie moralne, oraz pozwanego tak, aby z drugiej strony nie stosować wobec niego nadmiernej i nieusprawiedliwionej okolicznościami danego przypadku represji.

Zauważenia wymaga przy tym, że sposób (forma) przeproszenia poszkodowanego przez sprawcę naruszenia, w szczególności poprzez nakazanie zamieszczenia oświadczeń o określonej wyrokiem treści, powinna być, w świetle art. 24 § 1 k.c., odpowiednia do zakresu i sposobu naruszenia dobra osobistego poszkodowanego przez sprawcę naruszenia. Czynność ta powinna być dobrana stosownie do okoliczności sprawy i uwzględniać rodzaj, intensywność i zasięg dokonanego naruszenia. Z reguły usprawiedliwione będzie żądanie złożenia oświadczenia w taki sposób i formie, w której doszło do naruszenia dobra osobistego (por. wyrok SN z 8 lutego 2008 r. w sprawie I CSK 345/07). Podanie oświadczenia do wiadomości szerszego grona osób ma sens wówczas, gdy samo zajęcie, w toku którego doszło do naruszenia dobra osobistego, jest znane szerokiemu gronu osób. Jeśli podana informacja naruszająca dobra osobiste stała się szerzej znana, można domagać się złożenia oświadczenia w taki sposób, by mogło ono dotrzeć do większości potencjalnych jej odbiorców. Wynikający z art. 24 § 1 zd. drugie k.c. wymóg złożenia oświadczenia m.in. w odpowiedniej formie sprowadza się zatem do adekwatności formy, obejmującej adekwatność miejsca i czasu publikacji nakazanego przez Sąd oświadczenia wobec miejsca i czasu uprzednio dokonanego naruszenia.

Przy uwzględnieniu powyższego jako usprawiedliwione uznał Sąd zawarte w pozwie żądanie przeproszenia powoda przez pozwaną skierowanego listownie do Miejskiego Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w S. w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku. W sprawie niniejszej pozwana przesłała ww. Komendantowi skargę na powoda, który jest jego podwładnym. Analogicznie, treść przeprosin powoda, również powinna być skierowana do ww. Komendanta.

Przechodząc z kolei do roszczeń majątkowych kierowanych przez powoda należy mieć na względzie, iż przy stosowaniu przepisu art. 448kc w zw. z art. 24 kc Sąd winien mieć na uwadze całokształt okoliczności faktycznych, w tym winę sprawcy naruszenia dóbr osobistych, jej stopień naruszenia oraz rodzaj naruszonego dobra (wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2006r., II PK 245/05, OSNP 2007/7-8/101) Jednocześnie roszczenia z art. 448 k.c. nie powinny być traktowane jako mające charakter penalny. Sąd winien wziąć pod uwagę kompensacyjny a nie represyjny charakter wskazanych w art. 448 k.c. roszczeń.

Powód w niniejszej sprawie niewątpliwie doznał krzywdy moralnej. W ocenie Sądu rodzaj i charakter dokonanego przez pozwaną naruszenia dobra osobistego, jak i stopień zawinienia, wymagał dodatkowej sankcji celem prewencyjnego oddziaływania i tym samym niedopuszczenia do podobnych zachowań ze strony pozwanej w przyszłości. Stąd też Sąd zasądził na rzecz Fundacji (...) numer KRS (...) kwotę 500,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2022 r. do dnia zapłaty. O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strona pozwana przedsądowe wezwanie do zaprzestania naruszania dóbr osobistych wraz z wezwaniem do złożenia przeprosin oraz z wezwaniem do zapłaty odebrała w dniu 20 grudnia 2022r. W powyższym wezwaniu został wskazany 7-dniowy termin na jego wykonanie. Stąd też termin zapłaty wskazanej przez powoda kwoty upłynął 28 grudnia 2022 r., w związku z czym zasadnym było zasądzenie odsetek od tegoż dnia.

Mając wszystko powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt 1. i 2. wyroku.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. i § 8 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Kwota zasądzona na rzecz powoda tytułem kosztów procesu obejmuje opłatę od pozwu (630,00 zł) i wynagrodzenie fachowego pełnomocnika reprezentującego powoda (720,00 zł), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł). Stąd też orzeczono jak w pkt 3. wyroku.

sędzia Cezary Olszewski